

nisterens Øttringer, der, som jeg med Forsnielse hører, dog ikke gaae i den Retning, at han ikke skulde ønske Forslaget fremmet. Ministeren har forelagt Forsamlingen til Overveelse, om det maaskee ikke kunde være rettere, idet man tog denne Sag under Overveelse, strax at tage Forholdsregler, for at samle flere af disse spredte og smaa Kasser til større; men her maa jeg være af en anden Mening, thi, medens jeg ganske er for, at det bliver overladt til Deerne selv at „forene“ sig, om de ville, saa troer jeg, at det er en vigtig Sag for Kasser af den Natur, saavidt muligt, at beholde den afsluttede Charakter, de nu have, saalænge de ikke selv ønske en Forandring deri; thi netop under denne Skikkelse er det stedlige Bekjendtskab til Personerne saa meget større, og det er netop dette Bekjendtskab til Personerne, som bør kunne forudsættes hos en god Bestyrelse, og som gjør, at man maa ønske, at der i Bestyrelserne kommer Elementer, som kunne bidrage til at oplyse disse Forhold paa en anden Maade end den, de hidtil have været oplyste paa. Dette er ikke at kaste nogen Skygge paa de Bestyrelser, der have været hidtildags; jeg vil antage, at de have gjort det efter deres bedste Formuenhed, men det er vanskeligere for dem at bedømme Forholdet rigtigt, end det vil være for Mænd, udvalgte af den Klasse, som skal hjælpes igjennem Kasserne. Det har været mig meget hjært at høre, at den ærede Minister har anerkjendt det Nyttige ved en Forandring af den Art, og at han egentlig kun har havt Indvendinger at gjøre mod det Omfang, man har villet give disse Bestyrelser, især med Hensyn til de Klasser, der havde smaa Midler at raade over. I den Henseende skal jeg være enig med ham, og det vilde endogsaa være gavnligt, om man kunde indrette Forslaget saaledes, at Bestyrelserne kom til at staae i en bedre Samstemning med de forskjellige Forhold, hvorunder Kasserne befinde sig, end det vil blive Tilfældet, naar man ligesom Lovforslaget bestemmer, at Bestyrelserne nødvendigviis skulle være sammensatte saaledes og paa eens Maade. Det er muligt, at man kan finde et Middel til at begrænde sig i saa Henseende, og, da jeg antager, at et Udvalg vil blive nedsat, venter jeg, at dette

vil tage dette Spørgsmaal under Overveelse; men at lade Bestyrelserne blive i deres nærværende Skikkelse og ikke skaffe et saadant repræsentativt Element tilstede, troer jeg vilde være urigtigt. Under Forhandlingerne i Udvalget isjor, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, var et af Hovedpunkterne, som det viste sig vanskeligt at komme ud over, at skaffe et rigtigt Forhold tilveie mellem de Mænd, der valgtes af Skolelærerclassen, og dem, der skulde repræsentere Communens Interesser. Denne Lov gaaer ud paa at forøge Bidragene fra Communerne i et vist bestemt Forhold til det Bidrag, som Skolelærerne skulle yde, men; altsom det Princip bliver gjort mere og mere gjældende, ere ogsaa Communerne mere berettede til at kunne sikkre deres Lørv ved Anvendelsen af disse Midler. Communerne have jo nemlig et ikke ringe Lørv at varetage ved Anvendelsen heraf; hvor det kun er Enkepensionen, det angaaer, falder Sagen mere simpelt; naar Enken har faaet det, der tilkommer hende af Kassen, saa har Kommunen ikke videre med hende at gjøre; men, forsaavidt den tillige skal bidrage til at pensionere ældre Skolelærere, saa faae Communerne en større Interesse i Spørgsmaalets Afgjørelse, og derfor kan jeg ikke nægte, at det er Noget, der maa paasees, at Kommunen bliver tilbørligt repræsenteret; dog forekommer det mig, at den ikke burde være saa stærkt repræsenteret, som Tilfældet er paa Langeland; det synes mig ogsaa at være en Feil ved denne Bestyrelse, at Skolelærerne, der baade yde Bidrag og ere interesserede i, at Hjælpen bliver ydet paa rigtig Maade, ere altsom svagt repræsenterede; thi eet Medlem i en saadan Bestyrelse er under mange Omstændigheder det Samme som Ingen. Det vilde maaskee ikke være rigtigt at tage denne Bestyrelse til Mønster, og jeg antager heller ikke, at den ærede Minister nævnte den som det Mønster, man skulde stille sig for Die ved en mulig Omdannelse af Bestyrelserne. Det er forøvrigt vanskeligt, og vel heller ikke passende, ved 1ste Behandling at forfølge denne Sag mere i Enkelthederne; jeg troer at have imødegaaet den ærede Ministers væsentligste Bemærkninger, thi som Indvendinger traadte de mindre frem; hvad jeg ellers kunde have